

Рат у Украјини је рат за ресурсе, не само за енергију, него и храну. А храна је наша шанса, казао је Зоран Дракулић, председник Српског пословног клуба Привредник на панелу "Традиционални vs нови бизниси" који је организовао Факултет ФЕФА поводом свог 19. рођендана.

Дракулић је казао да се од скоро четири милиона хектара у Србији, само 1,5 посто наводњава.

„Катастрофа. А да наводњавамо, имали бисмо веће приносе. Енергетски ми можемо да се задовољимо, угаљ имамо, нафту морамо да увозимо, гас ће бити проблем“, рекао је он и додао да би држава требало да види шта су наши кључни ресурси.

„Морате да чувате своје ресурсе. Онај који задовољи своје потребе као земља, тај ће да преживи. А ми смо као земља све кренули да продајемо. Уместо да извозимо струју, имамо руиниран систем од људи и крађа“.

Он је указао и на лош рад јавних предузећа. „Дозволите неком човеку из света печења прасића да води најозбиљнију фирму у Србији. Да ли је то могуће? То није само у ЕПС, то је у свим јавним предузећима“.

„Ако Србија сада не формира владу експерата, ми се враћамо опет 5-6 година уназад. Ова игра дал ћемо ми на исток или запад, то је такво лудило. И како привредник који је спремио 10 милиона евра, како да уложи“.

Марија Илић, председница Управног одбора Србиан Гамес Асоцијацион оценила је да је у гејминг индустрији примећен пораст броја људи из Русије који су већ у Београду. „Број компанија за отварања студија овде је сваким даном све већи, наш екосистем ће порасти, добићемо већи број талената“, одговорила је она на питање о ефектима кризе у Украјини на ову индустрију.

На питање како коментарише бизнис окружење за чланице Привредника, Дракулић је рекао да је то била једна од најактивнијих привредних асоцијација чије су чланице генерисале 30 одсто привреде, а да су „сад мало ствари закочиле“.

Домаћи привредници се плаше да улажу, казао је он. „Ми се хвалимо страним инвестицијама од три милијарде, али српски привредници могу да донесу 5-6 милијарди. А нема домаћих инвестиција, јер се плашимо. Ми немамо заштиту коју има страни инвестор, он има иза себе страну амбасаду. Држава може да улети и каже од данас немаш сировине, дићи ћемо ти цену струје. Ми не можемо да предвидимо трошкове“, рекао је он.

Марија Илић је оценила да је гејминг индустрија препуштена сама себи, и да су све направили сами, без помоћи државе. Она је подсетила да је Српска гејминг асоцијација у недавном најновијем извештају утврдила да је годишњи прилив домаће гејминг индустрије између 125 и 150 милиона евра, не рачунајући аквизиције које су се десиле.

„Ми се сами организујемо, покушавамо да едукујемо људе. Имамо јако талентоване и квалитетне људе који су спремни и да промене индустрију, и да се прилагоде начину функционисања индустрије видео игара“, рекла је она.

На питање шта је највећи асет сваке компаније, Дракулић је рекао да је то знање, али да је рат у Украјини преокренуо ситуацију ка традиционалним вредностима као што су нуклеарне електране. Марија верује да су то таленти.

„Ми смо један од наших највећих асета, Бор, дали Кинезима. Из ове земље ће само у бакру изаћи 100 милијарди, ако то не спречимо у неком тренутку“, упозорио је Дракулић.

Дракулић је рекао и да није реално да мобилни телефон кошта 1500 евра, а за то не можете данас да купите две тоне нафте. „Да ли је скупа нафта или телефон. Треба 2000 година да се направи тона нафте. Неке вредности ће морати да се ресетују“.

Како нове технологије менају бизнисе? Марија Илић је оценила да је врућа тема све што се дешава са блокчејн технологијом, али да не види да ће то променити гејминг.

„Глобални тренд је обновљива енергија. Рат у Украјини нас је вратио уназад, сви који су мислили да ће брже да пређу на обновљиве енергије, то ће да се успори, јер ће угаљ да се врати“, сматра председник Клуба Привредник. Он је предложио да би држава требало на запуштеним парцелама да засади брзорастуће заседе и на тај начин обезбеди недостајућу енергију.

Тема панела је био и одлив мозгова и задржавање најбољих кадрова у земљи. Дракулић је казао да његове фирме имају проблем јер нису у Београду.

„Пре ће неко у Београду да ради за 700 евра, него да оде 150 км ван Београда и ради за 1500 евра. Свако је добро дошао код нас, платимо га добро, али ако нађе боље, треба да иде“.

За гејминг индустрију је пожељно да се оде ван Србије, ради тамо пар година, па се врати овде, јер се рађа толико ових занимања да у Србији не могу да добију ту врсту едукације, наводи Марија Илић. Међутим, да би се вратили, неопходно је да читава

индустрија буде на вишем нивоу. То значи да постоји довољно квалитетних компанија са добрим условима рада које омогућавају миграцију из једне у другу.

(Нова економија)